

VIHREÄ RUBIINI

Suuressa Persiassa satoja vuosia sitten eli varas nimeltä Gauf al Shan. Hän oli monia vuosia harkinnut harvinaisen Vihreän rubiinin varastamista, mutta ei ollut vielä uskaltanut tehdä sitä kuolemanrangaistuksen pelossa. Tänä yönä hän kuitenkin tulisi sen varastamaan.

Yön tultua hän lähti liikkeelle ja suunnisti kohti sheikin palatsia. Kaduilla oli vielä jokunen torikauppias, jotka möivät erilaisia tavaroita vain kynttilöiden ja tähtien valaistessa toria. Gauf al Shan pysähtyi erään kauppiaan juttusille.

”Onko sinulla yhtään köyttä myytävänä?” Gauf al Shan kysyi.

”Valitettavasti ei löydy, mutta häneltä varmaan löytyy.” Kauppias sanoi osoittaen vastapäätä olevaa kauppiasta.

Gauf al Shan käveli viereiseen liikkeeseen ja ojensi pari dirhamia kauppiaille. Kauppias antoi puolestaan al Shanille kaksi metriä pitkän köyden. Al Shan kiitti hiljaisesti ja jatkoi matkaa palatsia kohden. Noin puolessa välissä matkaa hän pysähtyi sokean kerjäläisen kohdalle.

”Antakaa almuja”, kerjäläinen pyysi.

”Tässä, ota!” Gauf al Shan ojensi kerjäläiselle muutaman dirhamin.

”Anteeksi, mutta en voi ottaa näitä”, kerjäläinen sanoi ja jatkoi: ”Nämä rahat ovat varastettuja.”

”Miksi niin luulet?” Gauf al Shan kysyi.

”Tunnen niin käsistäsi”, kerjäläinen vastasi.

”Oletko muka joku velho?”

”En, mutta pystyn näkemään asioita, joita tavallinen ihminen ei koskaan voi nähdä. Vaikka olenkin katkera siitä, että en ole nähnyt Auringon nousua, olen silti iloinen, että olen saanut erityislahjan, ennustamisen taidon”, kerjäläinen selosti.

”Kerro sitten jotain muuta.”

”Hyvä on”, kerjäläinen piti pienen tauon ja jatkoi: ”Olet menossa palatsiin, mutta et hyvissä aikeissa. Aiot varastaa maailman ainoan Vihreän rubiinin, mutta tulet menettämään henkesi, jos sen teet.”

”Taikauskoista hölynpölyä!” Gauf al Shan huudahti ja lähti pois kerjäläisen luota. Takaapäin kuului vain kilahdus, kun kerjäläinen heitti saamansa rahat menemään.

Parin minuutin kävelyn jälkeen Gauf al Shan saapui palatsin edustalle. Hänellä oli selvä suunnitelma päässään Vihreän rubiinin varastamista varten. Hän pisti köyden lenkille ja heitti sen palatsia ympäröivän muurin yläosaan, ja köysi jäi heti kiinni.

Vartijoita ei näyttänyt olevan lähimain ja al Shan kiipesi ison muurin yli. Hän juoksi kohti pääporttia, mutta silloin hänen takaansa kuului kova murahdus. Se oli jättikokoinen leijona, joka näytti nälkäiseltä. Onneksi al Shan oli varautunut tähän, ja hän heitti leijonalle ison palan kamelin lihaa. Leijona jäi popsimaan ruokaansa, ja al Shan pääsi livahtamaan pääportista sisään.

Palatsin sisällä oli todella kaunista. Katto oli kullattu ja seinät marmoroitu ja monet kynttilät oli sytytetty palamaan. Gauf al Shanilla ei kumminkaan ollut aikaa näiden kaunistusten ihasteluun, vaan hän marssi suoraan kohti aarrekammiota. Vartijoita ei ollut vielääkään lähimailla, joten hän meni aarrekammion ovesta sisään. Hänen silmiinsä loisti kirkas vihreä valo, ja hän oli tulla sokeaksi. Hän lähestyi Vihreää rubiinia, mutta jäi miettimään kerjäläisen varoittavia sanoja. Nyt hän voisi toteuttaa vuosien takaisen suunnitelmansa, mutta voisi myös menettää henkensä.

Gauf al Shan mietti ankarasti ja hänelle tuli mieleen, kuinka helposti oli päässyt palatsiin. Hän päätti luovuttaa ja kääntyä ympäri, jotta voisi lähteä.

Oven eteen oli ilmestynyt kymmenen vartijaa ja sheikki. Gauf al Shan jäykistyi kauhusta paikoilleen ja tiesi loppunsa tulleen, mutta silloin sheikki sanoi: ”Olet rohkea, kun pystyit vastustamaan Vihreän rubiinin voimaa. Monet ovat kuolleet, jotka ovat sitä yrittäneet tavoitella. Mutta sinä olet ainoa järkevä, joka on ymmärtänyt lopettaa ajoissa.”

”Etkö rankaise minua?” Gauf al Shan kysyi.

”En, koska et ole tehnyt mitään. Voit mennä”, sheikki sanoi.

Gauf al Shan poistui palatsista pääportin kautta suruissaan, mutta toisaalta onnellisena. Hän oli iloinen, kun oli edes kerran nähnyt Vihreän rubiinin elämänsä aikana.